

Recension | Teater

Goodtheatre

Stökig charm när framtiden blickar bakåt

Anna Vnuk och Tilman O'Donnell i "Goodtheatre" på Moment:teater. Foto: Thomas Zamolo

"Goodtheatre" är ett metateatralt verk om människans predikament och scenkonstens möjligheter. Internt, långt – men med en upptågslust svår att värja sig mot.

Thomas Olsson
Publicerad 08.30

Goodtheatre

Teater
Medverkande: Ludde Hagberg, Anna Vnuk, Tilman O'Donnell, Rudi
Var: Moment:teater, Gubbängen
Övriga medv: Thomas Zamolo, Daniel Andersson, Foad Arbabi, Heta Askinen, Kungliga Svenska balettskolan, åk gy2

Finns det en definition av bra teater och har dansaren verkligen en större frihet än skådespelaren inom scenkonsten?

När trion Ludde Hagberg, Anna Vnuk och Tilman O'Donnell i sin bångstyriga föreställning från en tänkt framtid blickar tillbaka på 2026 är det en av alla frågor som ställs. I en tid när alla ständigt verkade förlita sig på Chat GPT samtidigt som det var oklart vem som styrde: människan eller maskinen.

I den konstnärsintervju som Tilman O'Donnell och Anna Vnuk genomför i andra akten ges ett lysande exempel på hur de artificiellt sammanställda svaren hela tiden refererar tillbaka till det som just sagts och med inställsamma bekräftelser fyller den pågående dialogen med mer eller mindre tomma ord. Den som någon gång har deltagit i eller lyssnat på ett liknande samtal känner igen sig.

Med allt detta som utgångspunkt är "Goodtheatre" lika mycket stökig och omedelbart charmig scenkonst som det är ett ständigt utforskande och omprövande av densamma. Dansant och ordrikt och med ett fint samspel mellan de sinsemellan olika medverkande på scenen, oavsett om de rumsterar om stolar och videoskrmar med filmer från hela danshistorien, dansar eller stillsamt rör sig var och eller tillsammans.

"Goodtheatre" är ett metateatralt verk om människans predikament och scenkonstens möjligheter.

Den som sett trilogin som inleddes 2021 med "Liz å Bill", fortsatte 2023 med "This is it" och avslutades förra året med "[No 3 – Den bittra dansaren](#)" känner igen frågeställningarna kring den fria scenkonstens förutsättningar och det ohämmat associativa förhållningssättet. Även om det bitvis kan kännas internt är det lätt att acceptera den sorts metateater som "Goodtheatre" är eftersom allt framförs med ett sådant konsekvent allvar parat med en entusiastisk upptågslust som det är svårt att värja sig mot.

Speciellt i inledningen där Tilman O'Donnell som mångordig och engagerad danslärare för en balettklass sätter tonen för hela den mer än tre timmar långa föreställningen. Och då inte bara med ledmotivet från "Dirty dancing" – "(I've had) The time of my life" – utan i själva arbetet och utövandet av dansen. Eller när han tillsammans med Ludde Hagberg i pausen hastigt uppträder som en trubadurduo och får till allsång med "Sweet home Alabama" innan de försvinner för att rigga om inför andra akten. Hela tiden övervakade av Ludde Hagbergs hund Rudi som obekymrat rör sig på och vid sidan av scenen.